

Iz naše 1938/39 doline

Izdaja Podmladek Rdečega križa v Sodražici

Leto IV.

Naša mačka.

Oberstar Leon II.a.

Mačka je domača hišna žival. Je jako koristna, ker nam uničuje miši in podgane. Mi otroci imamo z muco veliko veselje, ker jo imamo tudi zato, da se z njo poigramo. Največ čepi v kuhinji. Je mleko in je velika sladkosnednica. Naš pes in mačka sta velika sovražnika. Ponoči se odpravi na lov na miši. Ponoči vidi ravno tako dobro kot podnevi. Naša muca je moja prijateljica.

O.L.

Moja mucka.

Svete Polda II.a.

Jaz imam malo mucko! Vi še ne veste, kako je ljubka! Je bele barve in ima prav lepe črne maroge. Dobila sem jo od mojega starega očeta. Dolgo časa sem jo skrivala pred mamo. Na skrivaj sem ji nosila vsak dan malo mleka. Enkrat se je pa izdala z mijavkanjem. Lepo rdečo pentljo sem ji zavezala okrog vratu! Moja mucka zna loviti še miši.

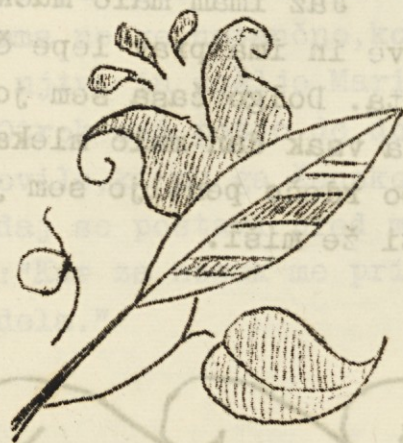
Štupica Stana II.r.v.l.s.

Doma sem dobila staro pismo z datumom od 23.II.1906.leta. Mojemu staremu očetu Čampa Matiji je pisal za god Košir Primož iz Maribora. Pismu je priložena pesmica : Pristrčno voščilo, ki jo je zložil pisec za očetov god, pa se glasi:

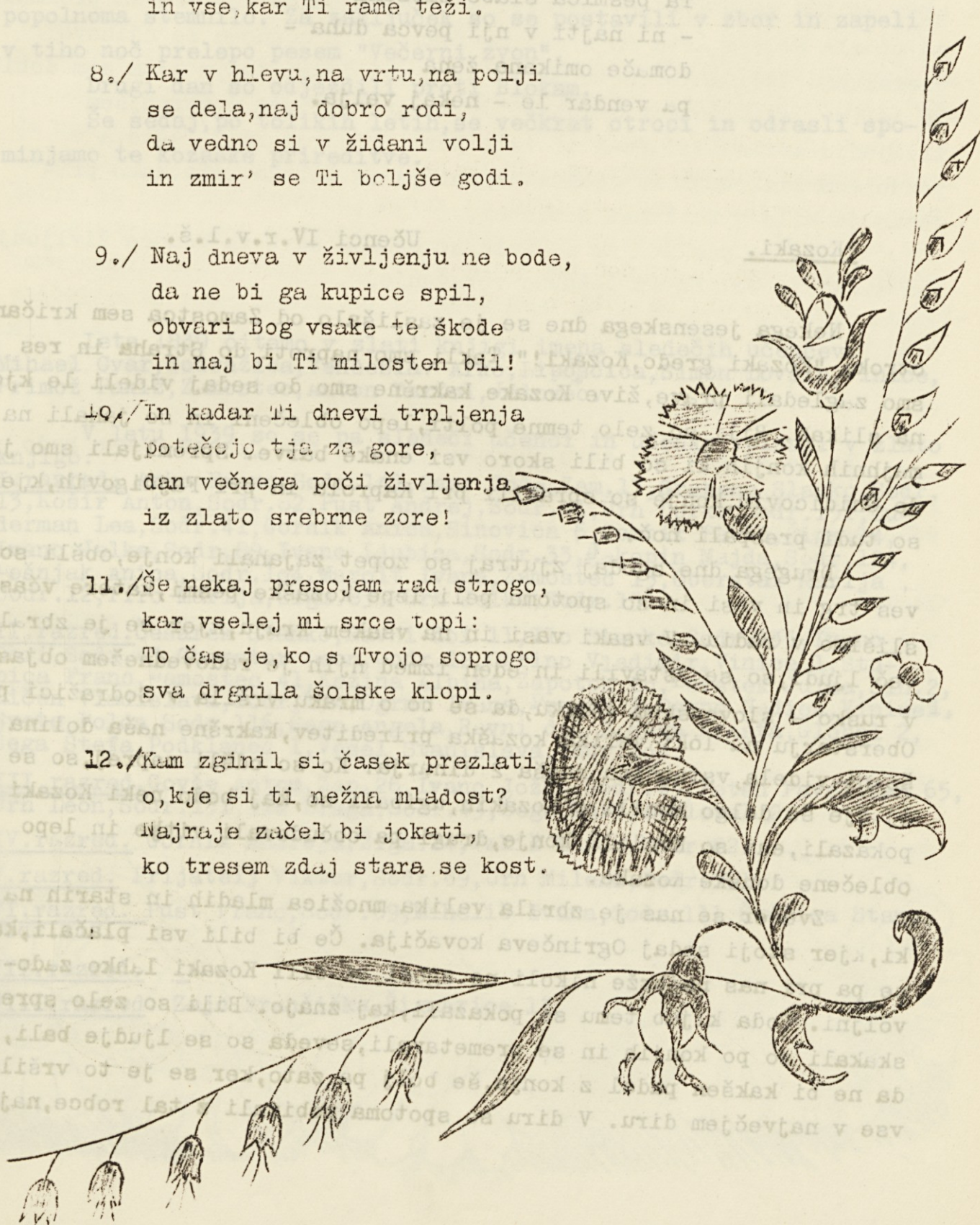
Pristrčno voščilo.

Primož Košir

- 1./ Raneje že sonce izhaja,
pozneje že jemlje slovo,
kar zmrzlo je, vse se otaja,
veselo že tički pojo.
- 2./ Pozneje se noč nam umika
dve uri že daljši je dan.
Na prosto iz sobe nas mika,
že h koncu gre mesec svečan.
- 3./ Kaj neki leto nam pomeni?
Vse skozi otajana pot?
Napočili so dnevi zeleni,
in prišel je z njimi Tvoj god.
- 4./ Dolžnost mi krsčanska veleva,
tud' navada je stara povsod
o priliki takega dneva
prijat' lju čestitat za god.
- 5./ Kje neki čem reva prijeti,
da ugaja Ti, dragi Matic,
izrazov najlepših zajeti?
Prvak sem jaz praznih betic.

- 6./ Iz pisanih rožic, ki venec
Ti spletam, čeprav ne diše,
naj sreče ne vsahne studenec,
le raste od dneva, do dne.
- 7./ Zdravje pred vsem naj kraljuje,
bolezen od hiše beži,
nezgoda Ti vsaka praznuje
in vse, kar Ti rame teži.
- 8./ Kar v hlevu, na vrtu, na polji
se dela, naj dobro rodi,
da vedno si v židani volji
in zmir' se Ti boljše godi.
- 9./ Naj dneva v življenju ne bode,
da ne bi ga kupice spil,
obvari Bog vsake te škode
in naj bi Ti milosten bil!
- 10./ In kadar Ti dnevi trpljenja
potečejo tja za gore,
dan večnega počí življenja
iz zlato srebrne zore!
- 11./ Še nekaj presojam rad strogo,
kar vselej mi srce topi:
To čas je, ko s Tvojo soprogo
sva drgnila šolske klopi.
- 12./ Kam zginil si časek prezlati,
o, kje si ti nežna mladost?
Najraje začel bi jokati,
ko tresem zdaj stara se kost.

13./Prepevaj, o duša hvaležna,
sladko in veselo vsak dan!
Da sreče velike bi bila deležna,
ko nam izgine - življenja svečan.

Pripis :

Ta pesmica slabo zložena
- ni najti v nji pevca duha -
domače omikana žena
pa vendar le - nekaj velja.

Kozaki.

Učenci IV.r.v.l.š.

Nekega jesenskega dne se je zaslišalo od Zamostca sem kričanje otrok: "Kozaki grede, Kozaki!" Tekli smo naproti do Straha in res smo zagledali prave, žive Kozake kakršne smo do sedaj videli le kje na slikah. Bili so zelo temne polti, lepo oblečeni in so jahali na majhnih konjih, ki so bili skoro vsi enake barve. Spremljali smo jih do Gnidicovih, konje so spravili pri Kaprolu in pri Fajdigovih, kjer so tudi prespali noč.

Drugega dne zgodaj zjutraj so zopet zajahali konje, obšli so ves trg in vasi in so spotoma peli lepe kozaške pesmi, katere včasih slišimo v radiu. V vsaki vasi in na vsakem kraju, kjer se je zbralo več ljudi, so se ustavili in eden izmed njih je radovednežem objasnil v rusko - slovenskem jeziku, da se bo o mraku vršila v Sodražici pri Oberstarju na loki velika kozaška prireditel, kakršne naša dolina še ni videla, vstopnina znaša 2 dinarja. Ko so odšli naprej, so se ljudje še dolgo menili o Kozakih, ugibali so, kaj bodo neki Kozaki pokazali, eni so hvalili konje, drugi pa občudovali vitke in lepo oblečene donske Kozake.

Zvečer se nas je zbrala velika množica mladih in starih na loki, kjer stoji sedaj Ogrinčeva kovačija. Če bi bili vsi plačali, kar se pa pri nas najbrže nikoli ne zgodi, bi bili Kozaki lahko zadovoljni. Toda kljub temu so pokazali, kaj znajo. Bili so zelo spretni, skakali so po konjih in se premetavali, seveda so se ljudje bali, da ne bi kakšen padel z konja, še bolj pa zato, ker se je to vršilo vse v največjem diru. V diru so spotoma pobirali z tal robce, naj-

prej so jih pobirali z rokami, potem pa še z zobmi, da se je s konja priklonil in robec pobral s tal in ga obdržal v ustih. Nekí Kozak je stal na dirjajočem konju in v rokah držal na visokem drogu plapolajočo zastavo in na vrhu zastave je pa sedel drugi Kozak, kar naenkrat je pa močno počilo in konj se je ustavil. Povrsti se je polegla po tleh cela vrsta moških, in sicer vzporedno in se tisčali drug drugega in Kozaki so z dirjajočimi konji skakali čez nje, seveda so se ljudje zelo bali, da ne bi kakšen konj napravil prekratek skok. Pokazali so se mnogo podobnega in preden so končali, se je že popolnoma stemnilo. Za zaključek so se postavili v zbor in zapeli v tiho noč prelepo pesem "Večerni zvon".

Drugi dan so odjezdili proti Blokam.

Še sedaj, po tolikih letih, se večkrat otroci in odrasli spominjamo te kozaške prireditve.

Leta 1839 čitamo v zlati knjigi imena sledečih učencev:
Mihael Cvar, Sodražica, Venceslav Arko, Lipoščica, Simon Lovšin, Vinice, Primož Pakiž, Zamostec, Anton Bartol, Jelovec.

V letu 1939 so se pa sledeči učenci in učenke vpisali v zlato knjigo:

I. razred. Arko Franc, Sodr. 141, Cvar Jože, Zam. 17, Grebenc Slavko, Sodr. 13, Košir Anton, Sodr. 82, Pust Andrej, Sodr. 81, Urh Dorko, Sodr. 151, Cuderman Lea, Sodr. 41, Gornik Anica, Sinovica 5, Gornik Pavla, Žigm. 14, Ivanc Jelka, Sodr. 89, Ivanc Ljubica, Sodr. 33, Jakopin Majda, Sodr. 124, Mešnjak Anica, Sodr. 104, Marolt Ivana, Zamostec 13, Oberstar Marija, Sodr. 12, Pirc Marija, Žigm. 83, Urh Jelka, Sodr. 151.

II. razred. Češarek Stanko, Ravni dol 11, Ile Stanko, Sodr. 135, Ivanc Dori, Sodr. 43, Oberstar Leon, Sodr. 12, Ogrinc Vladimir, Vinice 1, Štupica Franc, Zamostec 41, Kozina Albina, Zapotok 20, Mevstek Julka, Sin. 2, Ličen Vladislava, Sodr. 134, Ogrnc Ivana, Preska 1, Ogrnc Nadica, Vinice 1, Svete Polda, Sodr. 116, Šega Angela, Ravni dol 2, Šega Krista, Global 2, Šega Štefa, Podklanec 1, Vesel Stanislava, Sodr. 103.

III. razred. Govže Anton, Zap. 26, Ivanc Jožko, Sodr. 43, Peteh Pavel, Zam. 65, Urh Leon, Sodr. 151, Ile Draga, Sodr. 43, Šega Marija, Global 2.

IV. razred. Gornik Andreja, Žigm. 14, Pakiž Majda, Sodr. 82.

V. razred. Prijatelj Viktor, Sodr. 69, Urh Milena, Sodr. 151.

VI. razred. Pust Franc, Sodr. 69, Mihelič Ivana, Sodr. 111, Štupica Stana, Sodr. 112.

VII. razred. -----

VIII. razred. Zajc Frančiška, Žigmarice 13.

Slovo od šole.

Mihelič Slava IV.r.v.l.š.

Prišel je čas, ko se bom morala za vedno ločiti od šole. Spominjam se, ko sem prvič prestopila šolski prag, s strahom sem opazovala velike klopi in omare, z žalostjo sem se zavedala, da bodo sedaj minile vse igre in vsa prostost. Občudovala sem učence iz višjih razredov, ko so nosili debele knjige in zvezke. Tudi jaz sem želela biti velika in v višjem razredu. A žeta so tekla kot ure in prekmalu so minila šolska leta in sedaj zavidam malim učencem za njihovo brezskrbno življenje. Šola mi je bila moj drugi dom, v njem sem dobila toliko lepih naukov in nasvetov, kateri mi bodo v poznejšem življenju koristili. Vsak si želi priti čimprej iz šole, a v poznejšem življenju se večkrat spominja na šolska leta, kako prijetno je bilo v šoli med součenci.

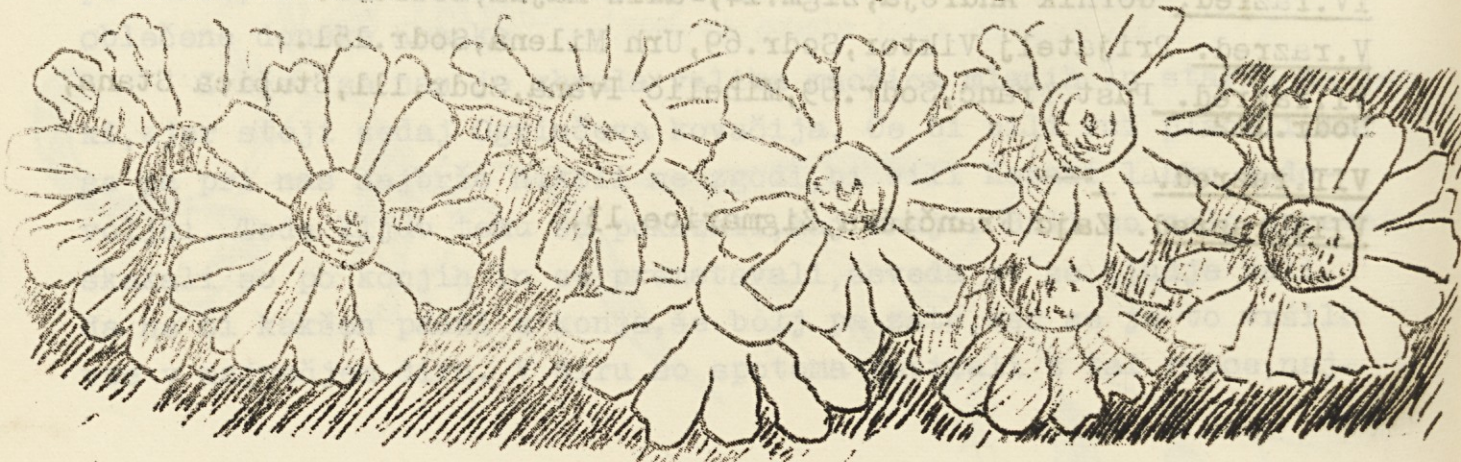
Že, ko se poslavljam od šole, se oglašajo skrb za bodoče življenje. Kam sedaj, je veliko in težavno vprašanje.

Dičeko Zofka IV.r.v.l.š.

Ko je prišel čas, da se ločimo od šole, nam je kar nekam hudo pri srcu. Lani smo si mislili, da bi vsaj že enkrat nehali hoditi v šolo, sedaj pa, ko se res bliža tisti čas, nam je pa težko.

Jaz se še vse spominjam, kako sem začela hoditi v šolo, kot da bi bilo včeraj, pa je vendar minilo že osem let. Ko sem začela hoditi v šolo, nisem znala drugega kakor igrati se, a sedaj sem se vendar že precej naučila. Poprej smo se igrali s punčakmi iz cunj, za očeta in mater ter za otroke, večkrat smo se tudi preforčkali, lovili na pomoč in počepko, mačko in miš in še dosti drugih iger, a sedaj smo pa že odrasle igram, sedaj moramo misliti na delo, ne na igre.

Skraja, ko bomo nehali hoditi v šolo, nam bo malo dolgčas, ampak to se bo kmalu pozabilo, ker bo dela dovolj. Zbogom šola!

Mihelič Draga IV.r.v.l.š.

Približuje se čas, ko se bomo s težkim srcem ločili od šole. Šola, ti si mi bila up, tolažba in veselje. Mnogo prekoristnega si nam dala. Razbistrila si nam otroške glavice, odprla nam razum, vlivala si nam modrost učenosti. Osem let, toda zdi se mi kakor par let. Hitro, prehitro so minula. Težko je slovo od šole, težko kakor kladivo, ki nam razbija srce, ko se približuje čas ločitve. Šola bodi pozdravljena, nikoli pozabljena in vi spoštovani g. učitelji hvala Vam za ves trud, ki ste ga imeli z nami. Vaši zlati nauki naj nas spremljajo povsod v življenju. Sreča bo, kdor bo z radostjo uporabljal nauk, katerega ste nam vcepili v naša srca. Nastopamo pot v življenje, vem, da nam vi g. učitelji želite srečo v življenju, želite, da bi vaše nauke upoštevali v življenju, in mi, kaj pravimo na to? Hočemo ostati dobri, da bomo še z naprej ponos in nada staršem in učiteljem. Sedaj, ko se poslavljamo od tebe nepozabna šola, je prazno in žalostno, ko bomo zadnjikrat stopili iz šole in ko nam voščite zadnjikrat srečo v življenju, zalesketala se bo marsikomu solzica v očeh kakor poslednji biser - spomin na tebe, draga in prva učiteljica za življenje.

Ohranimo drag spomin na tebe in spoštovane g. učitelje. Sedaj pa s žalostnim srcem vzkliknem: Zbogom draga šola!

Zajc Francka IV.r.v.l.š.

Hitro, prehitro potekajo dnevi, prehitro se bo približal dan, ko bomo morali za vedno vzeti slovo od naše najljubše prijateljice - šole.

Še dobro se spominjam dneva, ko sem prvič šla v šolo. V strahu sem premišljevala češ, katera gospodična ali gospa me bo učila. Ko sem spoznala sošolke, sem tem raje hodila v šolo in se tudi precej pridno učila. Tako je potekal dan za dnevom.

Brezskrbni otroci smo tekali po logih za metulji, se lovili ter trgali cvetice, a v zimskem času kepali se. Edina naša skrb so bile šolske in domače naloge. Skrbi pa smo delali našim materam. Mati nauči otroka prve besede, šola pa nas nauči prve znanosti, katera nam je v korist celo življenje. Ravno v šoli se nauči človek mnogo lepega in zanimivega. Najlepše čase človek preživi v šolski klopi. Ko zapustimo šolo, nas navdajajo resne skrbi, resno delo prihaja dan za dnem v naše roke. Življenje je kakor morje, paziti mora vsak, da se v valovih življenja ne potopi.

Najlepše čase človek preživi v šoli, toda žalibog nitro, pro-
nitro minejo.

Pokojni nadučitelj Mihajl Vrbič se je vestno pripravljaj na
pouk, vsako misel si je zabeležil, ki bi mu ob primernem času prav
prišla. Med drugim sem našel njegove odgovore učenkam in učencem pon.
šole iz leta 1912. in 1924. Podajam jih tako, kot jih je zapisal.

Ponavljalcom 25.4.1912.

Napočil je dan, prišla je težko pričakovana ura - ko list po-
pisan danes dobite, na dom, po svetu pohitite!

Ura se umika uri, dan beži pred dnevom, mesec mine za mesecem,
leto poteče za letom. Tudi doba šolanja je potekla nekaterim učenkam
z današnjim dnem. Zadnjikrat se bodo danes za vami zaprla šolska
vrata in vstopile boste v svet kot mladenke.

Predno se poslovite od šole, prestopite poslednjič šolski prag,
se ozrime nazaj v otroško dobo, dobo veselja in igranja, v ona brez-
skrbna leta, ko ste imele v eni roki kruh, v drugi igračo.

Ko se je približal čas prvega vstopa v šolo, ste se težko loči-
le od doma, od igrač, iz naročja ljubečih mater. Hočeš - nočeš, iti ste
morale! O kako težka je bila ta pot k šoli nekaterim izmed vas, kakor
pravi pesem: Ah poln težav je in bridkosti že sam začetek učenosti...

Življenje, šola vam je izvila iz ene roke igrače in vanjo po-
tisnila knjige. V eni roki še vedno kruh, v drugi knjiga.

Kaj neda koliko prevar, koliko muk, učiti se sedaj to, sedaj ono
in če ni šlo z lepa, je moralo iti zgrda!

Prestano je danes vse, začenja se za vas druga doba. Ne boste
imele več knjige v rokah, odslej naprej bo v eni roki delo, a v drugi
jelo. Spoznavati boste začele svet, življenja sladkosti, pa tudi puščo-
bo.

Prišli bodo trenutki, ko si ne boste vedele pomagati, ne dati
sveta, ko se vas bo polaščala nezadovoljnost, a če boste imele še
skrbno mater, boste pri njej iskale in našle utehe.

Toda pride še hujše, življenje bo zahtevalo od vas še več. Do-
sedaj ste imele v eni roki kruh, v drugi delo, a tudi to razmerje se
bo spremenilo. Delo bo ostalo, a v drugo roko se bo naselila skrb.

In za to dobo, draga dekleta, smo vas pripravljali, ker smo vedeli mi učitelji, kaj vas čaka, smo napolnjevali vaše glave z znanostmi in vaš srca s čednostmi. Ostra je bila morda marsikdaj naša beseda, tu in tam še beseda ni bila dovolj, sledilo je še kaj odurnejšega, a vse je prihajalo iz ljubezni do vas, delali smo tako le v prepričanju, da se mora vsak človek oborožiti za življenje, za boj z znanostmi in krepostmi.

Težka je bila prva pot v šolo, žalibog še težja bo pot v življenje. Zato vas danes prosim ob tem slovesnem trenutku: Imejte krepko voljo, zastavite si cilj za bodočnost, napravite trden sklep kaj in kakšne hočete postati in dosegle boste to, kar si pošteno želite, vsaj deloma, če ne popolnoma. Vadite se v vsem dobrem, sovražite vse kar je hudo in grdo.

Veliko važnejša in imenitnejša naloga je naloga deklet nego dečkov. Ve postanete lahko kraljice v družini, varuhinje domov ali pa rušiteljice miru, sreče in blagostanja.

Prosim vas, bodite vedno in povsod angelji miru, ne bodite prepirljive, ne hudobne, ne sovražite nikogar, prizanašajte vsem. Varujte se napuha, bodite ponižne v noši, v govoru in obnašanju. Bodite varčne, pa ne skoparite. Lepšajte domove, vrtove in dušo svojo z blagimi deli.

Kaj ne premore mehka, odkritosrčno mehka beseda poštenega dekleta, modre žene! Tako dekleta čisla in uboga vsakdo.

Zato pa, dekleta, obljubite mi danes, ne javno, temveč samo potihem v svojem srcu, da hočete vselej in povsod ne samo v domači hiši delati nato, da pomagata zatirati vse surovosti, vse grde razvade, posebno, da boste odvrčale svoje brate, sorodnike, sosedo in sploh vsakogar od pijančevanja, od kajenja, razburljivih iger, prepиров in tožba.

Prosimo vselej ob takih prilikah pomoči od zgoraj, da bo vaša beseda, vaše svarilo omehčalo srca trdovratnežev, surovežev, pijancev, da boste mogle osrečavati druge in sebe, svoj rod, kakor sem hotel jaz in vsi moji pomočniki osrečiti vas. Ne zabite ne na nas, ne naukov naših in vedite, če bom videl vas srečne in delo vaše blagoslovljeno, bo zame največje plačilo in največja sreča.

Ogovor pri deklicah v ponavljalni šoli 26.IV.1924.

Pregovor pravi: Popotovanje sestre, je naše življenje! In res ljudje hite na vse strani. Eni peš, največ pa se poslužujejo voz, železnic in parobrodov. Na raznih postajah vstopajo in izstopajo ljudje. Sprevodniki vzklikajo imena postaj, odpirajo in zapirajo vra-

ta, skrbe za mir in red in potnike opozarjajo na posebne predpise.

Tako, predrage maldenke, je vaše življenje tudi popotovanje, preromale ste ve, tudi že nekaj postaj. Prva postaja je bila vaše rojstvo. Z jokom ste prišle na svet, z jokom ste javile mamici : vaša sem in vaša hočem ostati do groba. Od te postaje ste plezajoč, kobacaje, igraje prišle do druge postaje. Vstopile ste v šolo. Začudeno ste gledale v šoli, ker ste zamenjale mamico z učiteljico, očeta z učiteljem in katehetom. Hodile ste nato celih osem let rade ali nerade, vesele ali nejevoljne v šolc. Pa tudi ta postaja, dasi je bila dolga je potekla in danes izstopate na tej postaji in vstopile boste v nov vlak,, v življenja prosto pot. Nekatere že komaj pričakujete trenotka, da obrnete šoli hrbet, kraju daste slovo, kjer ne bo treba več poslušati zopernih naukov, prenašati sitnosti učiteljev. A dekleta, ravno danes je za vas najvažnejši dan, morda odločilni trenutek. Podale se boste na dolgo, nevarno, spolzko pot. Ta pot je nevarna, polna je kamenja, trnja, temnih predorov. Na tej dolgi in nevarni postaji se lahko spodtaknete, padete. In kdor pade, si lahko zlomi nogo, roko, da celo smrtno pade in se ubije.

Preljuba dekleta, če me danes ne razumete ali me boste razumele v par letih, veste li koliko zaprek, zanj in kamenov spotike se vam bo nastavljalo na življenja potu? Tedaj, preljube mladenke, ko vas bodo napadale skušnjave, ko bi se imele raniči do krvi ob trnju, spodtakniti ob kamnu, ujeti se v zanjke, tedaj se domislite nas vseh, ki smo vam podajali naukov v šoli ali v cerkvi, in ne boste se ujele, ne boste zašle, ne boste padle smrtno. Varno se boste vozile proti četrti postaji, ko spremenite stan, postanete gospodinje in matere, in srečno boste priromale na zadnjo, peto postajo, ko se boste ločile iz doline solz in preselile v srečno večnost.

Potujemo navadno po dnevi, drugače vzamemo s seboj luč, da si razsvetljujemo pot in okolico. Proti nebu se oziramo, na sonce, to nebeško luč. In kakor daje sonce luč in gorkoto, tako bodite tudi ve svetla, blagodejna luč, kamorkoli vas pripelje življenja pot, bodisi kot služkinje, kot gospodinje, kot matere. Da boste pa to dosegle, naj vas danes še enkrat opozorim na nekatere lastnosti. Sončni žarki zelene travnike, izvablajo cvetje iz zemlje, odpirajo brstje na drevju, oživljajo ljudi in živali. Kakor sončni žarki, enako bodo delovale vaše lepe lastnosti: varčnost, čistost, ponižnost, delavnost, usmiljenost, darežljivost. Dekleta, ali se zavedate kakšno moč imajo vaše oči, kaj premore milina vašega jezika, kaj doseže ljubezen vašega srca, kaj so zmožne vaše delavne roke?! Ve, in samo ve, lahko streznite pijanca, ukrotite razuzdanca, pomirite podivjanca, zamašite usta bogokletnežu.

Dekleta, potrudite se, vadite se sedaj v mladih letih, krepko zastavite vse sile duha, srca in rok za odvrnitev vsega slabega pri moških, ne odnehajte, vztrajajte v dobrem, v blagem in glas o vas bo segel v deveto vas. Imejte lep dom, skrbite za snago v hiši, hlevu, dvorišču in vrtu. Gojite cvetice, bodite rože med rožami! Brigajte se za kuhinjo, pripravljajte preproste, pa okusne jedi in po želodcu boste prišle tudi v srca onih, ki bodo kdaj zajemali jedi vaših rok.

Če boste prezrle današnje moje opomine, boste ravno ve največ trpele. Poglejte v okolico, v življenje. Žene in dekleta trpe pri pijancih, surcvežih in bogokletnežih. Tečejo potoki solz, drhte obupni vzdih, vijejo se v bolečinah roke, a vse zastonj. Kletvi se pridruži psovanje, preganjanje in pretepanje. In takim zlodejem hočeš pasti v pest, ti dekle -

Mladenič, ki bo iskal nevesto, ne bo gledal samo na doto, marveč na modro glavo, blago srce, pridne roke in rekel bo: Obhodil sem vso okolico, in našel sem vijolico.

Še na nekaj vas moram pri slovesu opozoriti. Imejte pri vsem delovanju in nehanju pred očmi hrabro mater Jugovičev, Kosovske devojke. Ne bodite jokave, bodrite in navdušujte vso okolico za našo mlado, prelepo domovino Jugoslavijo. Ne poslušajte ljudi, ki vas uče sovraštva do Srbov. Oni so naši pravi bratje po krvi in jeziku. Rešili so sebe in nas krvoločnih sovražnikov, narodnih zatiralcev. Mislite pa tudi na one brate in sestre, ki bivajo ob Soči, ob Jadranskem morju in v tužnem Korotanu ...

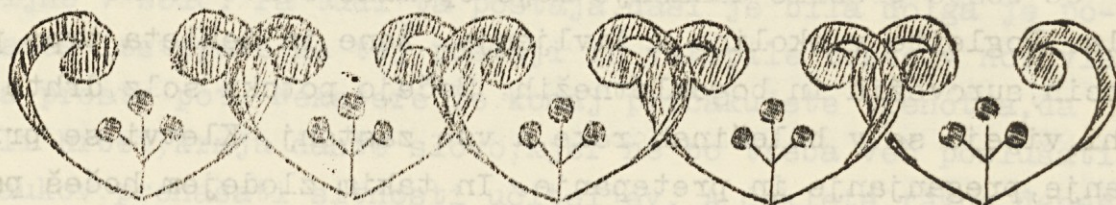
K sklepu vam želim sto sreč in še več. Varno hodite po vseh potih življenja, Bog z vami in sreča junaška!

Mladeničem se je glasil nagovor približno tako, le pri lastnostih, v katerih se je vaditi, je poudarjal:

Mladeniči! Danes, ob tem slovesnem trenutku, vas prosim: varujte se pijače, kajenja, kvart in slabe družbe. Bodite zmerni, kakor odložite pri jedi žlico, kadar ste siti, kakor sedete ali ležete k počitku po urah trdega dela, istotako umerjeno živite in ravnajte s pijačo. Roka navajena prijemati za kozarec, pograbi v čezmernosti, v razburjenosti, v pijanosti po nožu, po kolu, po orožju. In - o groza - človeka, ki mu je bil v življenju prijatelj, znanec, sosed, sočlovek, bližnjik, tega ne mara, ne more več poznati, strast ga zaslepi, alkohol stori v hudobc in njegova roka kolje, pobija, strelja. Mladeniči, fantje, na takem popotovanju se je pripetila nesreča, strašna nesreča. Konec

je popotovanja, proti zadnji postaji gre ubijalec, proti temni hudi večletni ali dosmrtni ječi, ali pa morda po najstrašnejši poti, po poti pod vislice. Mladeniči, imejte to sliko pred očmi, prosim vas, ne krenite na to opolzko in strašno pot. Bog daj, da nikdo izmed vas, mojih učencev ne zagazi v to blatno, stratno gaz!

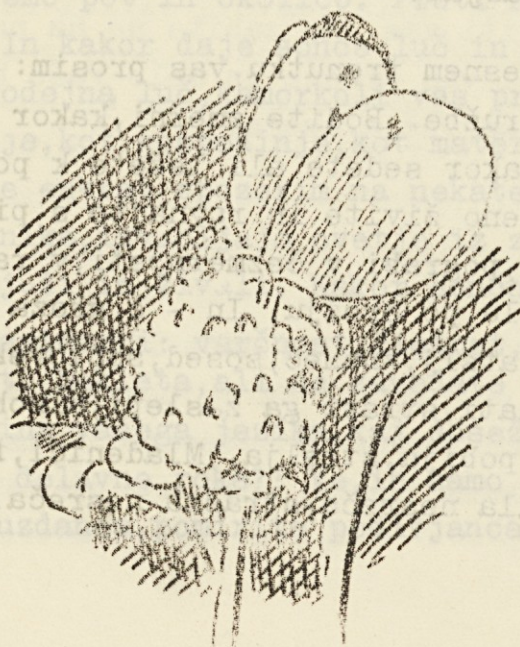
Ljubi Bog vam daj pravo pamet, vi pa se ogibajte vinskih bratcev. Zmernost bodi vaša spremljevalka, sreča vaš delež, pošteno delo vaše veselje ...

Za muzej naše suhe robe se je do danes nabralo 253 komadov različnega blaga. Lepo število, vendar premalo, da bi bil popoln dokaz dela naše lesene robe, kajti iznajdljivost in pridnost naših mož izdeluje veliko število predmetov, od katerih še nimamo nobenega vzorca v našem muzeju. Darovalci, vam prav lepa hvala - ostale pa prosimo, da darujejo še kak predmet za izpopolnitev zbirke.

Četrto leto našega šolskega lista je za nami. Vsem, ki so prispevali z dopisi in Debeljaku Ludviku, učencu meščanske šole v Ribnici, za risbe, iskrena hvala. Zahvaljujem se tudi g. Evgenu Ivancu za darovanih 50 din za naš " tiskovni fond ".

Oddiha polne, prijetne počitnice želi vsem

Stanko Vodopivec, šolski upr.

